

men jeg har sagt, at dersom disse forskjellige mistænkelige Udtryk af de høitærede Ministre skulde forstaaes paa den og den Maade, vilde den uindblivelige Følge deraf blive den, at Loven blev undergravet; der er meget stor Forskjel derpaa. — Jeg maa tilstaa, at den høitærede Indenrigsministers Svar ikke har kunnet fyldestgjøre mig. Jeg veed fuldtvel, at man kan indlade sig paa at afslutte Kontrakter, førend den egentlige Bemyndigelse dertil høves i en af Hans Majestæet Kongen underskreven Finantslov, det veed jeg fuldtvel, men jeg veed ogsaa, at for at man skal kunne afslutte en saadan foreløbig Kontrakt, saa maa der være en fuldstændig Tillid fra Medkontrahentens Side til, at det er og vil blive Alvor. Det forekommer altsaa ikke mig, at være nok, at den høitærede Indenrigsminister til den Tid, da dette Spørgsmaal foreligger, har gjenne- den foreløbige Behandling af Finantsloven faaet et Indtryk af, at denne vil komme til at indeholde den Bevilling, eller — jeg retter mig — Indtrykket af, at Rigsdagen ikke vil lægge ham Hindringer iveien for den Bevilling; det er ikke nok. Medkontrahenten maa ogsaa have det fuldstændige Indtryk af, at Ministeren er istand til at overvinde enhver Vanskelighed, der yderligere maatte stille sig iveien for ham; han maa, idet han indlader sig paa dette noget farlige Spil at afslutte en Kontrakt med En, der ikke er fuldt loy- berettiget til at afslutte Kontrakten, være fuldt overbevist om, at han afslutter den med En, der, om jeg saa maa sige, kan dække ham med sit Ansvar. — Dersom den høitærede Finantsministers Udtalelse havde været ligesaa uforbeholden som den høitærede Indenrigsministers, saa vilde jeg for mit Bedkommende have set en væsentlig Grund til Betyrning angaaende hele dette Foretagendes Fremme sjernet. Rigtig nok fremkom den høitærede Finantsminister med en Række af i og for sig saa fuldstændig rigtige og iunde Betragtninger — jeg tillader mig at karakterisere dem som saadanne, skjøndt jeg ikke tillægger mig nogensomhelst særlig finantsiel Indsigt, men det var almindelige Betragtninger, som paa almindelige Lægmænd med almindelig Dømmekraft maa gjøre det Indtryk, at de vare saa fuldstændig rigtige og

iunde; men de vare rigtig nok, ogsaa af den Besskaffenhed, at det aldrig kunde falde Nogen ind at ville modsig dem, og jeg ibetmindste vil ubetinget værge mig imod, at jeg skulde have sagt Noget, som stred derimod. Det forholder sig blandt Andet saaledes med den høitærede Ministers Bemærkning om, at man nu var kommen meget langt bort fra det gamle Sluffesystem, fra at ville have, at en bestemt Udgift skulde dækkes af en bestemt Indtægt; denne Sag er fuldkommen rigtig, derom kan der fornødtvis ikke være Spørgsmaal. Den høitærede Finantsminister maa imidlertid forlade mig; han har selv givet Anledning til den, som jeg nu nærmest maa tro, urigtige Antagelse, at netop den høitærede Finantsminister selv sætter denne Udgifts Udgivelse i ganske særlig Forbindelse med Tilveiebringelsen af den omtalte Indtægt, og det har han gjort ved sin Skrivelse til Finantsudvalget, som jeg før læste op, og som jeg ikke skal trætte Thinget med at gjentage. Dersom der er nogen Misforstaaelse, hidrører den ligefrem fra den høitærede Finantsministers egne Udtryk. Saaledes som den høitærede Finantsminister i u fremsatte Sagen, nemlig at han ikke havde nogen bestemt Mening om, hvorvidt en overordentlig Skat skulde bringes tilveie eller ikke, men at han ansaa det for sandsynligt, og dersom jeg forstod det ret, quand-même (Finantsministeren: quand même har jeg ikke sagt) saa bliver det noget Andet end det, der staar i Skrivelsen til Finantsudvalget. En anden Bemærkning, som den høitærede Finantsminister fremkom med — og hvis Gyldighed i dens Almindelighed jeg selsølgelig anerkjender — var den, at det var en slet Oekonomi uden Nødvendighed at paatage sig store finantsielle Forpligtelser, uden at vide hvor man skal tage Pengene fra til at betale dem med. Denne Sag er simpel og klar, men han maa forlade mig, det forekommer mig, at hvis man nu vil gjennefø- re den i al sin Strengthed i Praxis, vil netop derved enhver Statsusholdning blive umulig. Jeg gad f. Ex. vide, hvorledes vi kunde komme til at vedtage en Hærløvs, som antoges at ville medføre en aarlig Ud- gift af 5 Millioner, men som snarere har